

کشورهای اروپایی بیشترین سود را از سیاست‌های آمریکا در خاورمیانه می‌برند

اندیشکده آمریکایی کاتو با اشاره به دخالت‌های سیاسی و نظامی آمریکا در انقلاب‌های اخیر کشورهای خاورمیانه ادعا کرد: کشورهای اروپایی بدون آن که کمک‌چندانی از لحاظ مالی و نظامی به آمریکا کنند، از نقش سیاسی-نظامی آمریکا سود می‌برند.

اندیشکده آمریکایی کاتو با اشاره به دخالت‌های سیاسی و نظامی آمریکا در انقلاب‌های اخیر کشورهای خاورمیانه ادعا کرد: کشورهای اروپایی بدون آن که کمک‌چندانی از لحاظ مالی و نظامی به آمریکا کنند، از نقش سیاسی-نظامی آمریکا سود می‌برند.

به گزارش خبرنگار دیپلماسی عمومی و جنگ نرم خبرگزاری فارس، اندیشکده آمریکایی "کاتو" در گزارشی نوشت: انقلاب‌های اسلامی منطقه منافع بسیاری از کشورهای غربی را به خطر انداخته‌اند. با خیزش مردم و تلاش آنان برای تشکیل دولت‌های مستقل مردمی، روز به روز تلاش‌های دولت‌های غربی برای سوار شدن بر موج مردم و منحرف کردن آنان افزایش می‌یابد. در میان کشورهای غربی آمریکا بیش از هر کشور دیگری با ارسال فرستادگان خود به کشورهای منطقه و مداخله‌های سیاسی، در تلاش است تا بر اوضاع این کشورها مسلط شود. یکی از سؤالاتی که اکنون باید پرسید این است: آیا این دخالت کشورهای غربی و به‌ویژه آمریکا که هزاران کیلومتر با منطقه خاورمیانه فاصله دارد، حقیقتاً به سود این کشورها است؟

"نیکولاس سارکوزی" رئیس‌جمهور فرانسه در دومین سال ریاست جمهوری خود در چارچوب سیاستی برای برقراری ثبات و رونق اقتصادی در شرق دریای مدیترانه و آفریقای شمالی اقدام به تشکیل "اتحادیه کشورهای حوزه دریای مدیترانه" کرد. بنابه سیاستی که سارکوزی دنبال می‌کرد قرار بود در چارچوب این اتحادیه کشورهای اروپا، خاورمیانه و شمال آفریقا که در حوزه دریای مدیترانه قرار دارند انجمنی اقتصادی را تشکیل دهند؛ انجمنی که باید اختیارات سیاسی و اقتصادی کشورهای عضو را افزایش می‌داد و همچنین به مسائل مربوط به مهاجرت، انرژی و امنیت این کشورها می‌پرداخت.

* تأثیر انقلاب‌های اخیر بر کشورهای اروپایی

این ابتکار سارکوزی نشان می‌دهد که فرانسه، ایتالیا و سایر کشورهای عضو اتحادیه اروپا منافع خود را در کشورهای آفریقایی و خاورمیانه در خطر می‌بینند. کشورهایی که 40٪ از واردات نفت اتحادیه اروپا را تأمین می‌کنند. انقلاب‌های اخیر در مصر، تونس و لیبی تأثیرات بی‌ثباتی این منطقه را بر کشورهای اروپایی نمایان‌گر کرده است. این انقلاب‌ها همچنین نشان می‌دهند که هرگونه راه‌حل بین‌المللی در این زمینه باید به دست کشورهای اروپایی پیاده شود. مدت‌ها است که کشورهای اروپایی در قالب اتحادیه اروپا، اتحادیه کشورهای حوزه دریای مدیترانه و یا هر اتحادیه دیگری، دیگر نمی‌توانند صبر کنند تا آمریکا راه‌حلی برای مشکلات منطقه خاورمیانه بیابد.

* کشورهای اروپایی آسیب‌های شدیدی را از انقلاب‌های اسلامی کشورهای منطقه خواهند دید

از زمان آغاز انقلاب تونس بیش از 7000 نفر از کشورهای شمال آفریقا به جزیره "لامپدوسا" در ایتالیا گریخته‌اند. جنگ در لیبی که یک دهم از گاز ایتالیا و یک سوم از نفت این کشور را تهیه می‌کند، ایتالیا را با خطر کمبود منابع انرژی مواجه ساخته است. وزیر امور خارجه ایتالیا از احتمال گریختن 300000 نفر از کشورهای شمال آفریقا به این کشور در نتیجه ناآرامی‌ها در منطقه خبر داد و اعلام کرد که در این صورت جمعیت مسلمانان در اروپا به شدت افزایش خواهد یافت.

* پاسخ اروپا به این تحولات بسیار ضعیف بوده است

پاسخ کشورهای اروپایی به این بحران که در فاصله‌ای بسیار نزدیک به آنان در حال رخ دادن است، پاسخی بسیار ضعیف بوده است. این کشورها تنها به گفتگوهای قانع شدند که در حقیقت در عرصه دیپلماتیک و اقدامات عملی به هیچ وجه تحقق نیافتند. هرچند اتحادیه اروپا به دنبال آمریکا تحریم‌هایی را علیه رژیم لیبی اعمال کرد؛ اما نقش رهبری را در کنترل اوضاع به دست نگرفت.

* با وجود تأثیرات شدید انقلاب‌های منطقه بر اوضاع اروپا، کشورهای اروپایی به انتظار آمریکا نشسته‌اند

سارکوزی از اتحادیه اروپا درخواست کرد تا کشورهای اروپایی "سیاستی مشترک در قبال بحران لیبی اتخاذ کنند که نتیجه آن برقراری ثبات کامل در منطقه باشد." با این وجود به نظر می‌رسد که سارکوزی در عمل برنامه‌ای ندارد تا با کمک اتحادیه کشورهای حوزه دریای مدیترانه به اتحادیه اروپا کمک کند تا نقشی پررنگ را در خصوص لیبی و یا کشورهای دیگر شمال آفریقا ایفا کند.

*سیاست‌های فعلی آمریکا در مورد خاورمیانه هزینه‌های هنگفت مالی را برای این کشور به دنبال دارد

قانون‌گذاران و متخصصان برجسته آمریکایی بر این مطلب اصرار دارند که این آمریکا است که باید برای تغییر رژیم در لیبی برنامه‌ریزی کند و منابع مالی و نیروی نظامی لازم را جمع‌آوری کند. این طرز تفکر نتیجه اشتباه در اولویت‌بندی‌های آمریکا است. سیاست‌های دولت آمریکا در مورد خاورمیانه و حضور ارتش این کشور در کشورهای دیگر هزینه‌های هنگفت مالی را برای این کشور به دنبال دارند و به کسری بودجه بسیار شدیدی منجر شده‌اند. به این موارد باید از بین رفتن فرصت‌های استراتژیک را نیز افزود.

* آمریکا از تحولات کشورهای حاشیه اقیانوس آرام غافل بوده است

تمرکز بیش از حد واشینگتن بر منطقه خاورمیانه باعث شده است تا آمریکا نتواند در مورد کشورهای حاشیه اقیانوس آرام سیاست‌های فعال داشته باشد. این در حالی است که پیشرفت‌های اقتصادی و نظامی در بین کشورهای این منطقه از جمله ظهور غول‌های اقتصادی مانند چین و هند و تحولات کشورهای مهم دیگر مانند کره، ژاپن و کشورهای جنوب شرق آسیا مستقیماً بر منافع ملی آمریکا در دهه‌های آینده اثرگذار هستند. امروزه چین به عنوان کشوری تلقی می‌شود که در آینده‌ای نزدیک جایگاه آمریکا را به عنوان یک قدرت نظامی در اقیانوس آرام و مناطق دیگر به چالش خواهد کشید. از سوی دیگر قدرت آمریکا در حفظ برتری اقتصادی در سطح جهانی تا حد زیادی به دسترسی این کشور به بازارهای کشورهای حاشیه اقیانوس آرام وابسته است. چالش‌هایی که آمریکا در کشورهای حاشیه اقیانوس آرام با آنان دست به گریبان است به مراتب از چالش‌های منطقه خاورمیانه بزرگ‌تر هستند.

* منافع آمریکا بسیار بیشتر از آن که در خاورمیانه تهدید شوند در کشورهای حاشیه اقیانوس آرام در خطر هستند

در شرایطی که آمریکا منابع محدود خاورمیانه را از بین می‌برد، این کشورهای اروپایی هستند که بیشترین سود را از سیاست‌های آمریکا در منطقه می‌برند. این کشورها بدون آن که کمک چندانی چه از لحاظ مالی و چه از لحاظ نظامی به آمریکا کنند، از نقش سیاسی-نظامی آمریکا سود می‌برند. در حالی که اقتصاد آمریکا تا خرخره در بدهی فرو رفته است و وضعیتی بلامتکلیف دارد، بسیاری از دولت‌های اروپایی از فواید بودجه‌های کم نظامی و رفاه عمومی مردم بهره‌مند هستند.

* سیاست‌های آمریکا در منطقه بیش از خود این کشور به سود کشورهای اروپایی تمام می‌شوند

رهبران آمریکا به جای آن که خود در قبال هر بحرانی در هر کجای جهان "کاري انجام دهند" باید اجازه دهند تا بار اصلی را کشورهای اروپایی و یا دیگر کشورهای تأثیرگذار در منطقه به دوش بکشند. برقراری ثبات در کشورهای شمال آفریقا و خاورمیانه مسلماً باید به جای آمریکا اولویت اول کشورهای اروپایی باشد. آمریکا باید اجازه دهد در مناطقی که پای منافع کشورهای اروپایی در میان است، همین کشورها هزینه‌های لازم را از لحاظ مالی و یا در صورت لزوم نظامی بپردازند.